

РЕШЕНИЕ

№ 1921

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Петя Стоилова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **699** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 28.11.2019 г., постановено по н. а. х. дело № 7203/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7 състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № 163/ 03.05.2018 г., издадено от началник сектор „Миграция“ – СДВР, с което на Х. Я., ЛНЧ [ЕГН] е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 лв. на основание чл.48, ал.1, т.3 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът чрез юрк. Г. поддържа жалбата на сочените в нея основания. Депозира писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско такова.

Ответникът чрез представител по пълномощие отрича основателността на касационната жалба. Моли за присъждане на разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

К. контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на въззивната инстанция, Х. Я. притежавал документ за продължително пребиваване с №[ЕИК], издаден на 11.08.2016 г. със срок до 09.08.2017 г. Към датата на изтичане на срока на документа му за продължително пребиваване Х. Я. бил задържан в следствен арест за периода от 26.05.2017 г. до 18.01.2018 г. На 19.04.2018 г., когато Я. се явил на гише в сектор „Миграция“ – СДВР, било установено, че чужденецът пребивава без разрешен срок в Република България, за което му е съставен АУАН № 163 от 19.04.2018 г. за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ, въз основа на който е издадено НП № 163 от 03.05.2018 г., с което на основание чл.48, ал.1, т.3 ЗЧРБ на Х. Я. е наложена глоба в размер на 1 000 лв.

При тази фактическа обстановка, за да отмени санкционния акт, СРС е формирал правни изводи, че АУАН е съставен без свидетел на извършването или установяването на нарушението в нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН без да са налице предпоставките за това по чл.40, ал.4 от ЗАНН. На следващо място въззивната инстанция е приела незаконосъобразност на НП поради нарушение на императивните изисквания на чл.42, т.3 и т.5 и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН относно датата на извършване на нарушението и правната му квалификация. СРС е посочил също, че Х. Я. е бил в обективна невъзможност да напусне Република България преди изтичане на разрешенния срок за пребиваване, тъй като е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по водено наказателно производство.

Решението е правилно.

Съгласно чл.40, ал.1 ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, като според чл.40, ал.4 ЗАНН когато нарушението е установено въз основа на официални документи, актът може да се състави и в отсъствие на свидетели. В случая АУАН е съставен в отсъствието на свидетели, въпреки че нарушението не е установено въз основа на официални

документи.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са спазени и императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН относно описанието на нарушението и датата на извършването му. Извършеното от Я. нарушение е описано в НП по следния начин „На 19.04.2018 г., при явяване на гише в сектор „Миграция“ – СДВР, [населено място], [улица] се установи, че чужденецът пребивава без разрешен срок в Република България“. Не е посочено дали същият е имал разрешение за пребиваване, ако е имал кога е издадено същото и с какъв разрешен срок. Това фактическо описание е неясно и лаконично, не отговаря на изискванията на чл.42, т.4 ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и не позволява определянето кореспондиращата на него нарушена правна норма. Не става ясно и коя е датата, на която АНО приема, че е извършено вмененото на Я. нарушение. Неизпълнението на изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, състоящо се в непосочване на дата на извършване на административното нарушение, е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Следва да се посочи, че датата на установяване на нарушението в случая е различна от датата на извършването му, като двете дати имат съществено самостоятелно значение за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл.57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено.

Споделят се и изводите на въззивният съд за обективна невъзможност на Х. Я. да напусне Република България. От представените пред въззивната инстанция доказателства се установява, че по отношение на Х. Я. е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по ДП № 22/2017 г. по описа на СО – СП, [населено място], пр. пр. № 216/17 г. по описа на Специализираната прокуратура.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 – 2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Ответникът претендира разноски по списък – адвокатско възнаграждение в размер на 650 лв. общо за двете съдебни инстанции. При определяне на размера на това възнаграждение, съобразно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, като се отчете размерът на санкцията от 1000 лв. би се дължало възнаграждение в размер на 300 лв. или общо 600 лв. за двете инстанции, което е близко до договореното такова в

размер на 650 лв., предвид което направеното възражение за прекомерност от процесуалния представител на ответника е неоснователно.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.11.2019г., постановено по н. а. х. дело № 7203/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. Я., ЛНЧ [ЕГН] разноски по делото в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева.

Решението не може да бъде обжалвано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: